DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)
den 21 oktober 1999 *

I mål C-233/98,

angående en begäran enligt artikel 177 i EG-fördraget (nu artikel 234 EG), från Bundesfinanzhof (Tyskland), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan

Hauptzollamt Neubrandenburg

och

Lensing & Brockhausen GmbH,

angående tolkningen av artikel 36 i rådets förordning (EEG) nr 222/77 av den 13 december 1976 om gemenskapstransitering (EGT L 38, 1977, s. 1), i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 474/90 av den 22 februari 1990 för att avskaffa överlämnandet av transiteringsintyg vid överskridande av en inre gräns i gemenskapen (EGT L 51, s. 1) och artikel 11a i kommissionens förordning (EEG) nr 1062/87 av den 27 mars 1987 om tillämpningsföreskrifter och bestämmelser för att förenkla reglerna om gemenskapstransitering (EGT L 107, s. 1), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EEG) nr 1429/90 av den 29 maj 1990 (EGT L 137, s. 21),

meddelar

* Rättegångsspråk: tyska.

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden L. Sevón samt domarna P. Jann och M. Wathelet (referent),

generaladvokat: J. Mischo,
justitiesekreterare: avdelningsdirektören H.A. Rühl,

med beaktande av de skriftliga yttranden som har inkommit från:

— Lensing & Brockhausen GmbH, genom advokaten H. Nehm, Düsseldorf,

— Tysklands regering, genom E. Röder, Ministerialrat, förbundsekonomiministeriet, och C.-D. Quassowski, Regierungsdirektor, samma ministerium, båda i egenskap av ombud,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom R. Tricot, rättstjänsten, och K. Schreyer, nationell tjänsteman med förordnande vid denna tjänst, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid sammanträdet den 3 juni 1999 av: Lensing & Brockhausen GmbH, företrätt av advokaten H. Nehm, Danmarks regering, företrädd av J. Molde, avdelningschef vid utrikesministeriet, i egenskap av ombud, och kommissionen, företrädd av J.C. Schieferer, rättstjänsten, i egenskap av ombud, och K. Schreyer,

och efter att den 1 juli 1999 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Bundesfinanzhof har genom beslut av den 28 april 1998, som inkom till domstolen den 2 juli samma år, i enlighet med artikel 177 i EG-fördraget (nu artikel 234 EG) ställt två frågor om tolkningen av artikel 36 i rådets förordning (EEG) nr 222/77 av den 13 december 1976 om gemenskapstransitering (EGT L 38, 1977, s. 1), i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 474/90 av den 22 februari 1990 för att avskaffa överlämnande av transiteringsintyg vid överskridande av en inre gräns inom gemenskapen (EGT L 51, s. 1, nedan kallad förordning nr 222/77) och artikel 11a i kommissionens förordning (EEG) nr 1062/87 av den 27 mars 1987 om tillämpningsföreskrifter och bestämmelser för att förenkla reglerna om gemenskapstransitering (EGT L 107, s. 1), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EEG) nr 1429/90 av den 29 maj 1990 (EGT L 137, s. 21, nedan kallad förordning nr 1062/87).

2 Frågorna har uppkommit i en tvist mellan bolaget Lensing & Brockhausen GmbH (nedan kallat Lensing & Brockhausen) och Hauptzollamt Neubrandenburg (nedan kallad Hauptzollamt) beträffande uppbörd av tull och mervärdesskatt vid import.

3 Lensing & Brockhausen, en tullagentur, deklarerade den 8 juli 1992 hos Hauptzollamt en sändning stålprofiler från Polen för befordran enligt förfarandet för extern gemenskapstransitering. I den så kallade T1-deklarationen uppgavs

som mottagare bolaget Ateliers Metalgroup de Marcinelle i Belgien och som bestämmelsetullkontor Charleroi (Belgien).

4 Den 16 juli 1992 fastställdes som sista dag för uppvisande av varorna för tullen. Genom skrivelse av den 22 januari 1993 meddelade Hauptzollamt Lensing & Brockhausen att transiteringen inte var avslutad och bad om hjälp vid utredningen av saken. Ett sökmeddelande som skickades till bestämmelsetullkontoret den 3 maj 1993 förblev utan svar. Efter att bestämmelsetullkontoret inte heller reagerat på en påminnelse av den 12 oktober 1994, utfärdade Hauptzollamt den 19 januari 1995 ett taxeringsbeslut avseende tull och mervärdesskatt för import av varor.

5 Den 5 februari 1995 framförde Lensing & Brockhausen klagomål, i vilket det åberopade en CMR-fraktsedel som bevis för att bolaget Ateliers Metalgroup hade mottagit och betalat stålprofilerna.

6 I skrivelse av den 6 september 1995 bekräftade de belgiska myndigheterna att sändningen inte hade uppvisats vid bestämmelsetullkontoret och åberopade en förklaring av bolaget Ateliers Metalgroup enligt vilken varorna i fråga hade levererats till företaget DVL Industries. Enligt den information som de belgiska myndigheterna förfogade över var det omöjligt att fastställa om de i transiteringshandlingen deklarerade varorna verkligen hade tullbehandlats. DVL Industries hade under tiden försatts i konkurs.

7 Genom beslut av den 2 januari 1996 sänkte de tyska myndigheterna tullarna och mervärdesskatten för importen till 6 544,90 DEM. I övriga delar avslogs klagomålet.

8 Till stöd för sin talan vid Finanzgericht gjorde Lensing & Brockhausen gällande att CMR-fraktsedeln visade att varorna hade mottagits av bolaget Ateliers

Metalgroup den 9 juli 1992, alltså inom tidsfristen för varornas uppvisande för tullen. Enligt Lensing & Brockhausen tillkom rätten att uppbära tullarna under dessa omständigheter uteslutande den medlemsstat på vars territorium överträdelsen hade fastställts. Det saknade enligt Lensing & Brockhausen alltså betydelse att de belgiska tullmyndigheterna inte kunde driva in denna tull hos mottagarföretaget. Talan bifölls, eftersom Finanzgericht fann att det var de belgiska tullmyndigheternas, och inte de tyska myndigheternas, uppgift att utkräva betalning av tullarna.

9 Till stöd för sin revisionstalan vid Bundesfinanzhof gjorde Hauptzollamt särskilt gällande att villkoren för återbetalning i artikel 36.3 tredje stycket i förordning nr 222/77 inte var uppfyllda.

10 I artikel 36 i förordning nr 222/77 anges vilken stat som är behörig att uppbära importtull när en överträdelse eller en oegentlighet har begåtts under ett förfarande för gemenskapstransitering. Det följer av artikel 36.1 att när en överträdelse eller oegentlighet "har begåtts i en viss medlemsstat, skall de tullar och andra avgifter som eventuellt kan utkrävas uppbäras av denna medlemsstat i enlighet med nationella bestämmelser och utan att det påverkar vidtagandet av straffrättsliga åtgärder".

11 Om platsen för överträdelsen eller oegentligheten inte kan fastställas, anges i artikel 36.2 och 36.3 ett antal presumtioner för att undvika behörighetskonflikten.

12 I artikel 36.3 föreskrivs således följande:

"Om försändelsen inte har uppvisats på bestämmelsekontoret och platsen för överträdelsen eller oegentligheten inte kan fastställas, och om inte inom den fastställda perioden bevis kan framläggas på ett för tullmyndigheterna tillfredsställande sätt, antingen för att transiteringen genomförts på ett regelmässigt sätt eller för på vilken plats överträdelsen eller oegentligheten verkligen begicks, skall denna överträdelse eller denna oegentlighet anses ha begåtts

— i den medlemsstat som avgångskontoret tillhör,

eller

— i den medlemsstat som transiteringskontoret vid införselplatsen till gemenskapen tillhör, till vilket transiteringsintyg har ingetts.

Om inget sådant bevis kan framläggas och denna överträdelse eller oegentlighet därför kan anses ha begåtts i avgångsmedlemsstaten eller i den införselmedlemsstat som avses i första stycket andra strecksatsen, skall tullar och andra avgifter avseende varorna i fråga debiteras av den medlemsstaten i enlighet med nationella bestämmelser.

Om det kan fastställas i vilken medlemsstat denna överträdelse eller oegentlighet verkligen begicks före utgången av en tid av tre år från den dag då T1-deklarationen registrerades, skall den medlemsstaten i enlighet med nationella bestämmelser driva in de tullar och andra avgifter (med undantag för dem som tagits ut enligt punkt 2 som gemenskapens egna intäkter) som är tillämpliga för

varorna i fråga. I detta fall skall de tullar och andra avgifter som från början togs ut för varorna (med undantag för dem som tagits ut som gemenskapens egna intäkter) återbetalas, så snart bevis på denna uppbörd lämnas.

..."

13 Bundesfinanzhof är osäker på tolkningen av artikel 36 i förordning nr 222/77 jämförd med artikel 11a i förordning nr 1062/87.

14 I sistnämnda artikel, som anger hur man skall förfara när en sändning inte har uppvisats vid bestämmelsekontoret, föreskrivs följande:

"1. Om en sändning inte har uppvisats vid bestämmelsekontoret och den plats där överträdelsen eller oegentligheten begicks inte kan fastställas, skall avgångskontoret underrätta den huvudansvarige om detta så snart som möjligt och i varje fall före slutet av den elfte månaden efter den dag då deklarationen för gemenskapstransitering registrerades.

2. Den underrättelse som avses i punkt 1 skall särskilt ange den tidsfrist inom vilken bevis antingen för att transiteringen genomförts på ett regelmässigt sätt eller för på vilken plats överträdelsen eller oegentligheten verkligen begicks kan framläggas för avgångskontoret på ett för tullmyndigheterna tillfredsställande sätt.

Den tidsfristen skall vara tre månader från dagen då den underrättelse som avses i punkt 1 lämnades. Om detta bevis inte har lämnats vid utgången av den tidsfristen, skall den behöriga medlemsstaten vidta åtgärder för att driva in de tullar och andra avgifter som är tillämpliga. Om avgångskontoret inte ligger i den medlemsstaten skall avgångskontoret genast underrätta denna medlemsstat."

15 Den nationella domstolen har i sin begäran om förhandsavgörande fastslagit att avgångskontoret inte för den huvudansvarige har angett den tidsfrist enligt artikel 11a i förordning nr 1062/87 inom vilken bevis kan framläggas antingen för att transiteringen genomförts på ett regelmässigt sätt eller för på vilken plats överträdelsen eller oegentligheten verkligen begicks.

16 Det skall tilläggas att förordning nr 222/77 upphävdes genom artikel 46.1 i rådets förordning (EEG) nr 2726/90 av den 17 september 1999 om gemenskapstransitering (EGT L 262, s. 1). Transiteringsförfarandet i målet vid den nationella domstolen påbörjades emellertid år 1992, det vill säga innan kommissionen, i enlighet med artikel 46.2 i rådets förordning (EEG) nr 2726/90, antog övergångsbestämmelserna avseende de gemenskapstransiteringar som påbörjades före den 1 januari 1993. Dessa övergångsbestämmelser blev föremål för kommissionens förordning (EEG) nr 1214/92 av den 21 april 1992 om tillämpningsföreskrifter och förenklingsbestämmelser för systemet för gemenskapstransitering (EGT L 132, s. 1), som började gälla den 1 januari 1994.

17 I artikel 129 första stycket i förordning nr 1214/92 föreskrivs att de "transportåtgärder" som påbörjats i enlighet med bestämmelserna i förordning nr 222/77 och förordning nr 1062/87 "senast dagen före ikraftträdandet av denna förordning, skall genomföras enligt bestämmelserna i de nämnda förordningarna".

18 Då den hänskjutande domstolen under dessa omständigheter var osäker på vilka konsekvenser den skulle dra av att förfarandet i artikel 11a i förordning nr 1062/87 inte hade beaktats — särskilt med tanke på att importtullarna, på grund av preskription, inte längre kan debiteras av den medlemsstat i vilken

överträdelsen slutligen skulle fastställas ha begåtts — beslutade den att förklara målet vilande och ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

"1) Skall artikel 36.3 första stycket i förordning (EEG) nr 222/77, jämförd med artikel 11a.2 i förordning (EEG) nr 1062/87, tolkas så, att den medlemsstat som avgångskontoret tillhör är behörig att uppbära importtullarna endast om sändningen inte har uppvisats vid bestämmelsetullkontoret samt den huvudansvarige dessförinnan har getts den i artikel 11a.2 andra stycket i förordning (EEG) nr 1062/87 föreskrivna tidsfristen på tre månader och inte har lagt fram det bevis som föreskrivs i denna bestämmelse?

2) För det fall att fråga 1 besvaras jakande:

Skall artikel 36.3 tredje stycket i förordning (EEG) nr 222/77 tolkas så, att den skall tillämpas även i fall då ett tullkontor i avgångsmedlemsstaten, utan att ha fastställt tidsfristen enligt artikel 11a.2 andra stycket i förordning (EEG) nr 1062/87, har indrivit tullarna för de varor som hänförts till förfarandet för transitering, med den följden att avgångsmedlemsstaten kan återbetala de obehörigen fastställda och indrivna tullarna endast om det styrks att tullarna har erlagts i den medlemsstat där överträdelsen eller oegentligheten verkligen begicks? Skall i så fall en skillnad göras mellan de tullar som debiterats som gemenskapens egna intäkter och andra (nationella) tullar och avgifter?"

Upptagande till sakprövning

19 Lensing & Brockhausen betvivlar att tolkningsfrågorna är relevanta för lösningen av tvisten vid den nationella domstolen. Det har hävdat att de faktiska omständigheterna i målet skall bedömas mot bakgrund av artikel 36.1 i förordning nr 222/77 och inte med hänsyn till de bestämmelser som anges i tolkningsfrågorna.

20 Enligt Lensing & Brockhausen är artikel 36.1 tillämplig, när reglerna om förfarandet för gemenskapstransitering har överträtts och det är känt i vilken medlemsstat denna överträdelse har förekommit. Artikel 36.3 är däremot tillämplig när det har förekommit en överträdelse, men då man inte vet i vilken stat den har begåtts. I målet vid den nationella domstolen kan överträdelsen dock enbart ha begåtts i Belgien. Följaktligen skall artikel 36.1 i förordning nr 222/77 tillämpas.

21 Detta påstående kan inte godtas. Såsom generaladvokaten har anfört i punkt 19 i sitt förslag till avgörande, avses i artikel 36.3 just det fallet att, såsom i målet vid den nationella domstolen, platsen för överträdelsen inte är känd för de behöriga myndigheterna vid den tidpunkt då det konstateras att en överträdelse begåtts, oberoende av om denna plats har kunnat fastställas senare.

22 Tolkningsfrågorna skall följaktligen besvaras.

Den första frågan

23 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 36.3 i förordning nr 222/77, jämförd med artikel 11a.2 i förordning nr 1062/87, skall tolkas så, att den medlemsstat som avgångskontoret tillhör är behörig att debitera importtullarna endast om den huvudansvarige har underrättats om att han har tre månader på sig för att framlägga bevis för på vilken plats överträdelsen eller oegentligheten verkligen begicks och detta bevis inte har lämnats vid utgången av den tidsfristen.

24 Lensing & Brockhausen, den danska regeringen och kommissionen har hävdat att denna fråga skall besvaras jakande, både med hänsyn till ordalydelsen i och syftet

med artikel 36.3 första stycket i förordning nr 222/77, jämförd med artikel 11a.2 i förordning nr 1062/87.

25 Därav skulle beträffande målet vid den nationella domstolen följa att nämnda bestämmelse inte kunde berättiga ett ingripande från avgångsmedlemsstaten, när de behöriga myndigheterna i denna stat inte hade förelagt den huvudansvarige att inom tre månader lägga fram bevis för på vilken plats överträdelsen begicks. De tyska tullmyndigheterna hade — enligt Lensing & Brockhausen, den danska regeringen och kommissionen — under dessa omständigheter inte rätt att uppbära importtullarna.

26 Den tyska regeringen har däremot hävdat att tremånadersfristen i artikel 11a.2 i förordning nr 1062/87 inte behöver iakttas för att det skall kunna presumeras att överträdelsen begicks i avgångsmedlemsstaten och alltså inte heller för att godta denna stats behörighet. Varje annan tolkning skulle innebära att ingen medlemsstat skulle vara behörig att uppbära tullarna och de andra avgifterna när en sådan frist inte har fastställts. Uppbörden av nämnda tullar och avgifter skulle i så fall, även om en överträdelse vederbörligen har fastställts, inte vara säkerställd, vilket skulle strida mot gemenskapslagstiftarens avsikt.

27 Domstolen erinrar i detta hänseende om att det i artikel 36.3 i förordning nr 222/77 föreskrivs att om försändelsen inte har uppvisats på bestämmelsekontoret och platsen för överträdelsen eller oegentligheten inte kan fastställas, och om inte "inom den fastställda perioden" bevis kan framläggas, antingen för att transiteringen genomförts på ett regelmässigt sätt eller för på vilken plats överträdelsen eller oegentligheten verkligen begicks, skall denna överträdelse eller denna oegentlighet anses ha begåtts i den medlemsstat som avgångskontoret tillhör.

28 I artikel 11a.2 i förordning nr 1062/87 preciseras att avgångskontorets underrättelse till den huvudansvarige "särskilt [skall] ange den tidsfrist inom vilken bevis antingen för att transiteringen genomförts på ett regelmässigt sätt eller för på vilken plats överträdelsen eller oegentligheten verkligen begicks, kan framläggas för avgångskontoret" samt att "[d]en tidsfristen skall vara tre månader...".

29 Det följer alltså av ordalydelsen i såväl artikel 36.3 i förordning nr 222/77 som artikel 11a.2 i förordning nr 1062/87 att det är obligatoriskt att avgångskontoret anger den frist inom vilken den huvudansvarige kan framlägga bevis på platsen för överträdelsen.

30 Detta krav utgör dessutom ett incitament för den huvudansvarige att inom en tvingande frist lämna de bevisuppgifter som han, i förekommande fall, förfogar över för att snabbt kunna bestämma vilken stat som är behörig att uppbära tullarna enligt förutsättningarna i artikel 36.1 och 36.3 i förordning nr 222/77.

31 Med hänsyn till det föregående skall den första frågan besvaras på följande sätt. Artikel 36.3 i förordning nr 222/77 jämförd med artikel 11a.2 i förordning nr 1062/87 skall tolkas så, att den medlemsstat som avgångskontoret tillhör är behörig att uppbära importtullarna endast om nämnda medlemsstat har underrättat den huvudansvarige om att han inom tre månader kan framlägga bevis för på vilken plats överträdelsen eller oegentligheten verkligen begicks och detta bevis inte har lämnats vid utgången av den tidsfristen.

Den andra frågan

32 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida artikel 36.3 tredje stycket i förordning nr 222/77 skall tolkas så, att den skall tillämpas i fall då den medlemsstat som avgångskontoret tillhör har indrivit tullarna för varor som hänförts till förfarandet för gemenskapstransitering, utan att ha gett den huvudansvarige någon tidsfrist för att framlägga bevis för på vilken plats överträdelsen eller oegentligheten verkligen begicks — enligt kraven i artikel 11a.2 andra stycket i förordning nr 1062/87 — och huruvida de obehörigen indrivna tullarna i så fall endast skall återbetalas om de tullar som

den huvudansvarige skall betala har erlagts i den medlemsstat där överträdelsen begicks.

33 I artikel 36.3 tredje stycket i förordning nr 222/77 föreskrivs att om det före utgången av en tid av tre år från den dag då T1-deklarationen registrerades kan fastställas i vilken medlemsstat överträdelsen eller oegentligheten verkligen begicks, skall den medlemsstaten i enlighet med nationella bestämmelser uppbära tullarna och de andra avgifterna, med undantag för dem som tagits ut som gemenskapens egna intäkter. I detta fall skall de tullar och andra avgifter som togs ut på grund av presumtionen att den medlemsstat som avgångskontoret tillhör var behörig, med undantag för dem som tagits ut som gemenskapens egna intäkter, återbetalas så snart bevis på denna uppbörd lämnas.

34 Det framgår av handlingarna i målet vid den nationella domstolen att Lensing & Brockhausen inom nämnda frist har lagt fram bevis på att överträdelsen begicks i Belgien, så att denna medlemsstat i alla händelser slutgiltigt har blivit ensam behörig att uppbära tullarna vid införseln av varorna.

35 Enligt den tyska regeringen har avgångsmedlemsstaten, som har debiterat importtullarna trots att den huvudansvarige inte har underrättats om fristen i artikel 11a.2 andra stycket i förordning nr 1062/87, rätt att vägra återbetalningen av dessa tullar fram till dess att den huvudansvarige bevisar att nämnda tullar verkligen har debiterats i den behöriga medlemsstaten.

36 Detta påstående kan inte godtas. Det följer nämligen indirekt av ordalydelsen i artikel 36.3 tredje stycket i förordning nr 222/77 att denna bestämmelse endast

kan tillämpas om myndigheterna i den medlemsstat som avgångskontoret tillhör har rätt att uppbära tullarna och de andra avgifterna. Det följer emellertid av svaret på den första frågan att nämnda myndigheter inte kunde bli behöriga att debitera tullarna vid införseln av varorna, eftersom de inte har underrättat den huvudansvarige om den tremånadersfrist som föreskrivs i artikel 11a.2 i förordning nr 1062/87. Myndigheterna kan följaktligen inte motsätta sig återbetalningen av belopp som de inte hade rätt att uppbära, och därvid skall för övrigt — såsom generaladvokaten har anfört i punkterna 70 och 71 i sitt förslag till avgörande — inte göras någon skillnad mellan de tullar som har debiterats som gemenskapens egna intäkter, å ena sidan, och de andra tullarna och avgifterna, å andra sidan.

37 Den andra frågan skall således besvaras på följande sätt. Artikel 36.3 tredje stycket i förordning nr 222/77 skall tolkas så, att den inte skall tillämpas i fall då den medlemsstat som avgångskontoret tillhör har indrivit tullarna för varor som hänförts till förfarandet för gemenskapstransitering, utan att ha gett den huvudansvarige någon tidsfrist för att framlägga bevis för på vilken plats överträdelsen eller oegentligheten verkligen begicks — enligt kraven i artikel 11a.2 andra stycket i förordning nr 1062/87 —, och återbetalningen av de obehörigen indrivna tullarna är i så fall inte beroende av att de tullar som den huvudansvarige skall betala har erlagts i den medlemsstat där överträdelsen begicks.

Rättegångskostnader

38 De kostnader som har förorsakats den tyska och den danska regeringen samt kommissionen, vilka har inkommit med yttranden till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

— angående de frågor som genom beslut av den 28 april 1998 har ställts av Bundesfinanzhof — följande dom:

1) Artikel 36.3 i rådets förordning (EEG) nr 222/77 av den 13 december 1976 om gemenskapstransitering, i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 474/90 av den 22 februari 1990 för att avskaffa överlämnande av transiteringsintyg vid överskridande av en inre gräns inom gemenskapen, jämförd med artikel 11a.2 i kommissionens förordning (EEG) nr 1062/87 av den 27 mars 1987 om tillämpningsföreskrifter och bestämmelser för att förenkla reglerna om gemenskapstransitering, i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EEG) nr 1429/90 av den 29 maj 1990 skall tolkas så, att den medlemsstat som avgångskontoret tillhör är behörig att debitera importtullarna endast om nämnda medlemsstat har underrättat den huvudansvarige om att han har tre månader på sig för att framlägga bevis för på vilken plats överträdelsen eller oegentligheten verkligen begicks och detta bevis inte har lämnats vid utgången av den tidsfristen.

2) Artikel 36.3 tredje stycket i förordning nr 222/77, i dess lydelse enligt förordning nr 474/90, skall tolkas så, att den inte skall tillämpas i fall då den medlemsstat som avgångskontoret tillhör har indrivit tullarna för varor som hänförts till förfarandet för gemenskapstransitering, utan att ha gett den huvudansvarige någon tidsfrist för att framlägga bevis för på vilken plats

överträdelsen eller oegentligheten verkligen begicks — enligt kraven i artikel 11a.2 i förordning nr 1062/87, i dess lydelse enligt förordning nr 1429/90 —, och återbetalningen av de obehörigen indrivna tullarna är i så fall inte beroende av att de tullar som den huvudansvarige skall betala har erlagts i den medlemsstat där överträdelsen begicks.

Sevón Jann Wathelet

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 21 oktober 1999.

R. Grass L. Sevón

Justitiesekreterare Ordförande på första avdelningen